

Insurrektionær Anarkisme

En Introduktion

Den insurrektionære* anarkisme er et forslag til anarkistisk kamp og organisering. Den bygger på nogle principper som vi mener er brugbare for de der ønsker at føre en anarkistisk kamp baseret på individuel autonomi, et mangesidet socialt sammenstød, decentralisering og øjeblikkelig forbedring og glæde i kampen. Den er først og fremmest en metode, og fastslår derfor ingen bestemt vision af et fremtidigt anarkistisk samfund, men på den anden side indebærer dens forslag til kamp og organisering netop en samtidig oplevelse og udfoldelse af anarkistiske ideer og de kampe som gør dem mulige.

Vi mener at det er nødvendigt at fremhæve disse grundlæggende ideer, for eftersom insurrektionære anarkister har været vældigt kritiske overfor formelle anarkistiske og syndikalistiske organisationer og deres forældede kampformer, så har fortalere for disse ofte præsenteret insurrektionære ideer som værende ensbetydende med at alt som behøves er mere vold og ildebrand. Dette synspunkt lader desværre også til at være fremherskende hos visse af de som selv kalder sig for insurrektionære, ligesom også begrebet om informel organisering har forvrængets til genoplivningen af underjordiske kamporganisationer med alt hvad det indebærer af akronymer, symboler, kommunikeer og specialisering, hvilket selvfølgelig øger forvirringen. Dermed ikke sagt at vi ikke føler os hundrede gange nærmere de som vælger at angribe undertrykkerne ud fra sin egen overbevisning, end de som fordømmer deres handlinger af frygt for at deres hyggelige små føderationer skal blæse omkuld hvis anarkismen bliver samfundsfarlig.

Vi skal ikke i denne korte tekst give nogen præsentation af den insurrektionære anarkismes historiske rødder, men blot påpege at den består af nogle specifikke ideer om kampformer og organisering som udvikledes i et forsøg på at tilpasse den anarkistiske kamp til en virkelighed som er radikalt anderledes end den som tidligere ideer om anarkistisk organisering udvikledes under. Altså kan disse ideer ikke nødvendigvis overføres direkte til en anden kontekst og en virkelighed som er i stadig forandring. Ikke desto mindre mener vi at de stadig er værd at udforske med et åbent og kritisk sind og at de kan være brugbare og fremme den anarkistiske kamp, også i en dansk kontekst. Derfor ønsker vi her at give en kort introduktion til den insurrektionære anarkisme som vi forstår den.

Angrib!

Staten forsvinder ikke af sig selv. Vi er nødt til at ødelægge den, og desto hurtigere desto bedre. Lige nu og her er altid det bedste tidspunkt at optrappe konflikten. At vente på det rette tidspunkt er dømt til at mislykkes, for det kommer aldrig. Derfor bør anarkister være på offensiven; med pennen og det talte ord, med kniven og revolveren, med husbesættelser og andre projekter som frigør os fra hverdagens påtvungne nødvendigheder. Kun gennem handling lærer vi at handle og at udvikle kampen hen imod et generaliseret oprør. Ved at angribe modsætter vi os dem som vil kontrollere, organisere og pacificere de sociale kampe,

* En fordanskning af det engelske ord *insurrection* som hentyder til et omfattende oprør.

og gør det svært eller umuligt for dem at placere sig som repræsentanter og mæglere mellem udnyttede og de udnyttede. Angreb som rammer mål som andre udnyttede genkender (politiet, statslige institutioner, etc.) og som er lette at kopiere, har potentiale til at spredes ukontrollerbart og uforudsigeligt, også uden for anarkistiske kredse. I angrebet gør vi op med den stemme som visker at "alle andre accepterer" og "jeg kan ikke påvirke verdens gang", og indser at kun vi selv kan ændre vores liv.

Autonomi og selvorganisering

Det grundlæggende element i den autonome selvorganisering af kampen mod det bestående er *individet*. Individet opnår glæde og en følelse af frihed øjeblikkeligt, eller kampen er meningsløs. Enhver form for organisation som kræver vores underkastelse og opofrelse *nu* i bytte for en bedre *fremtid*, er intet andet end et bedrageri, for måden vi kæmper på kan ikke adskilles fra det vi kæmper for. Teori kan ikke adskilles fra handling. Individer organiserer sig med hinanden for at forstærke hinandens kamp og de kæmper sammen så længe som de alle får opfyldt sine behov. De er autonome i forhold til andre grupper og underkaster sig ingen central organisation.

Permanent konflikt

Staten skal dø hvis menneskerne skal blive frie. Som konsekvens af denne grundlæggende anarkistiske ide er vi i en uløselig konflikt med staten og alle andre former for undertrykkelse og udnyttelse, og har ingen interesse i at nedtrappe vores kamp i bytte for nogle reformer. Med permanent konflikt mener vi selvfølgelig ikke at anarkister bør befinde sig i en konstant og blodig kamp med alt og alle, men at vores tilgang til alle konflikter med udnyttede og undertrykkere bør være antagonistisk og kompromisløs. Lige meget om vi demonstrerer, skriver eller laver aktioner i ly af mørket, så er vi altid i fuldstændig konflikt med de eksisterende forhold, og vi angriber dem med alle de midler som vi anser for passende og i overensstemmelse med vores individuelle smag og etik.

Informel organisering

- Midlertidige organisationer med specifikke mål. Deres funktion er udelukkende praktisk.
- Ingen ledere, specialister, akronymer eller symboler.
- Forholdene mellem de involverede er grundlagt på affinitet og gensidighed, ikke på et program.

Organisationer bør opstå for at løse specifikke problemstillinger og forsvinde igen når de ikke længere behøves af de involverede. Den informelle organisation når sit fulde potentiale i konkrete situationer i den kamp som den indgriber i, ikke på kongresser og i udformningen af storslåede programmer. Dette er et vigtigt punkt, for det er netop det konkrete behov for at organisere det ene eller det andet som adskiller os fra de som opbygger organisationer for at indfri sine idealer. Formelle organisationer, bureaukratiske strukturer som ikke er bygget op omkring noget konkret behov, har en tendens til at have sin egen overlevelse og vækst som højeste prioritet, og derfor bliver medlemmerne værktøjer for organisationens overlevelse i stedet for at organisationen er et værktøj for medlemmerne. For overlevelsens skyld vælger

formelle organisationer oftest den kurs som er mest fordøjelig for flest muligt, men dette leder til en mindre og mindre kampklar struktur, for der er altid nogen som, i fornuftens og rimelighedens navn, kræver nye eftergivelser og tilbagetrækninger af tidligere radikale standpunkter.

Vi mener at informelle organisationer effektivt modsætter sig repression fordi de er smidige og tilpasningsdygtige og fordi deres grundlæggende struktur gør dem modstandsdygtige mod repræsentation. Uden ledere, akronymer, symboler og programmer som skal samle alle de udnyttede i en enkelt organisation, er det svært for medierne og politiet at udskille og isolere den som et ekstremistisk fremmedelement som kan undertrykkes med bifald fra resten af samfundet, eller, hvis den er succesfuld, gøre den til en repræsentant i det sociale sammenstød som får adgang til forhandlingsbordet og derved forråder sit libertære grundlag.

Konklusioner

Vi mener at individuel autonomi og permanent konflikt med alle undertrykkere bør være grundlaget for den anarkistiske kamp. Dels fordi vi tror at det er mest praktisk, dels fordi det i vores øjne er bedst i overensstemmelse med anarkistiske principper generelt og vores individuelle smag i særdeleshed: ingen ledere, ingen idoler, ingen repræsentanter, decentraliseret kamp, overensstemmelse mellem mål og midler og øjeblikkelig glæde og forbedring for hvert individ i omvæltningen af det bestående.

Ud fra dette simple grundlag har vi udformet vores syn på organisering og strategi. Vi mener at angrebet er den bedste fremgangsmåde fordi det igen og igen stiller skarpt på de uløselige konflikter som findes i det bestående autoritære samfund. Vi som ønsker en total omvæltning af de bestående forhold har intet at vinde ved dialog med magthaverne, for det legitimerer kun deres ret til at give og tage og fanger os ind i et spind af forhåbninger om små forbedringer. At udvælge nogle repræsentanter og invitere dem til forhandlingsbordet er et af statens stærkeste våben til at svække sociale kampe og derfor agiterer vi for permanent konflikt og angreb på staten, og modsætter os formelle organisationer, som alt for ofte har vist sig villige til at påtage sig rollen som repræsentanter i det sociale sammenstød. Vi mener at al organisering bør ske på grundlag af konkrete behov og et dybdegående kendskab til andre involverede. Det er ikke enhed i en organisation som er vigtigt, men netop det at kende til forskellene mellem alle de involverede som er essentielt. Kun da ophører organisering med at være et abstrakt begreb eller et hæmmende bureaukrati og bliver til konkrete forhold mellem mennesker som vedligeholdes for at opfylde bestemte behov og opløses når de har udspillet sin rolle.

Det som vi først og fremmest har behov for at organisere er angrebet på det bestående samfund. Derfor har vi ingen interesse i de forskellige organisationer som udlægger sine programmer for en fremtidig samfundsorganisering. De udfører et meningsløst arbejde. I en anarkistisk situation organiserer individer sig frit med hinanden sådan som de ønsker og har behov for, og kan organisere sig i store eller små grupper alt efter hvad de anser for mest passende. Mere behøves der næppe at siges om fremtidens samfundsorganisering. Det vigtige er at skabe de forhold hvorunder decentraliseret og autonom selvorganisering af livet kan begynde at udvikles. Disse forhold kalder vi for anarki og de opnås ved et konstant og offensivt oprør mod alle autoriteter.